

ตอนที่ 1

อาถรรพ์รักเจ็ดปี

ผมถือรูปถ่ายใบหนึ่ง
 เพราะเป็นรูปชุมใกล้ๆ ภาพจึงเบลอ แต่ก็เห็นอย่างแจ่มแจ้งว่าชายหญิง
 คู่หนึ่งกำลังจูมพิตกันอย่างลึกซึ้งในรถยนต์
 คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกหากผู้ชายในภาพนั้น...ไม่ใช่*แฟนผม*
 นายตวัน ใจรักดี แต่ตอนนี้คงไม่รักดีแล้วละมัง ในเมื่อความรักเจ็ดปี
 ไม่อาจสู้นางแบบสาวที่ชื่อพาฝัน...
พาไปฝันหวานกันสองต่อสองสมใจเลยทีเดียวน!
 น่าแปลกที่ผมยังหัวเราะออก อาจเพราะสังหรณ์บางอย่างบอกเตือนถึง
 ความเห็นห่างของคนรัก สายตายามทอดมองที่แฝงความรู้สึกผิด ไม่ได้รักใคร่
 หวานซึ้งเหมือนเคย แต่ทั้งๆ ที่รู้ว่าผิดแล้วทำไมถึงทำ!
 "ฮะๆๆ...ฮ่าๆๆ!" เสียงแค้นหัวเราะเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ หากใครมาเห็น
 คงเข้าใจผิดว่าผมเป็นบ้า และใช่ ผมคงกำลังจะเป็นบ้า เพราะคงไม่มีคนปกติ
 ที่ไหนหัวเราะไปร้องไห้ไปอย่างนี้
แม่งเฮ้ย!
 ผมขย่ำรูปถ่ายในมือ ในใจเจ็บปวด แต่ความไม่เข้าใจมีมากกว่า
 ความสัมพันธ์ของผมกับตวันไม่ใช่ความรักฉาบฉวยแม้พวกเขาจะเป็น
 เพศเดียวกัน พวกเขา...เติบโตมาด้วยกัน
 ผมกับตวันเกิดเดือนมกราคมเหมือนกัน เขาเกิดวันที่สิบเจ็ด ส่วนผมเกิด

วันที่สี่สิบเจ็ด เขาเป็นลูกคนใช้ในบ้าน ส่วนผมเป็นลูกชายคนเล็กของตระกูลดาราลัย ด้วยความที่อายุใกล้กัน แถมผมยังร่างกายอ่อนแอ ป่วยกระเสาะกระแสะเพราะคลอດก่อนกำหนด ทำให้ไม่เคยได้ออกไปเล่นนอกร้านกับเด็กคนอื่น ตวันเลยเป็นเพื่อนคนแรกรวมถึงคนเดียวที่ผมไว้ใจ ภายใต้อายตาของผู้ใหญ่และความปลาบปล้ำของป้าช้อย แม่ของเขาซึ่งไม่ได้แต่งงานกับสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพราะสามีของป้าช้อยเจ้าชู้ ชอบหลอกพินสาวไปเรื่อย พอรู้ว่าแม่ของเขาท้องก็รีบทิ้งเพราะไม่ยอมมีภาระ แม่ผมนึกสงสาร เห็นแก่ที่ป้าช้อยมาจากต่างจังหวัดตัวคนเดียว โดนหนุ่มชาวกรุงหลอกจึงรับทำงาน รวมถึงช่วยส่งเสียค่าเล่าเรียนทั้งหมดให้ตวันได้ศึกษาในโรงเรียนดีๆ เป็นเพื่อนผม

ผมกับตวันจึงตัวติดกันตลอดเวลา เป็นภาพคู่กันตา ทำให้ทุกคนต่างเรียกเราว่าปาท้องโก๋

ผมอยู่ไหน ตวันอยู่นั้น แต่ความจริงแล้วเป็นผมต่างหากที่ติดตวัน เพราะเขามักช่วยเหลือผมตลอดเวลา

อย่างตอนที่ผมเป็นลมล้มพับ ตวันก็จับผมขึ้นหลังวิ่งร้องขอความช่วยเหลือ ตอนที่ผมไข้ขึ้นไปเรียนไม่ไหว ตวันก็ช่วยจดสรุปให้ตลอด ตอนที่ทำการบ้านไม่ทัน ตวันก็ช่วยบั่นให้ ตอนที่เผลอทำเครื่องเพชรสุดรักสุดหวงของคุณแม่เป็นรอยร้าว ตวันก็ช่วยรับผิดชอบ ตอนที่ผมโวยวายของแง ตวันก็ตามอกตามใจ

พวกเราเคยหนีเที่ยวด้วยกัน เล่นซนด้วยกัน แกล้งคนด้วยกัน เรียกว่าเป็นทุกอย่างของกันและกันก็ไม่ผิด

จุดเปลี่ยนอยู่ตรงไหนนะเธอ

วันนั้น...ครอบครัวของผมรวมถึงแม่ของตวันตั้งใจมาเยี่ยมพวกเราที่หอพัก ที่เลือกอยู่หอเพราะผมและตวันชอบอยู่เป็นส่วนตัวมากกว่า สาเหตุคือถ้าอยู่ที่บ้านตวันจะวางตัวไม่ค่อยถูก เขามักโดนมองว่าเป็นลูกคนใช้ แม่พ้อกับแม่ผมจะนึกเอ็นดู แต่คนอื่น ๆ ในบ้านไม่ค่อยชอบใจนักหากต้องทำอาหารเผื่อตวัน ซักเสื้อผ้าให้ตวัน หรือทำอะไรให้เขาทั้งที่มีฐานะเท่ากัน

...ความสูญเสียเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผมยังจำได้ดี วันนั้นผมกับตวัน

นั่งเล่นเกมกันในห้อง รอให้พ่อแม่มาหาเหมือนที่มักมาเยี่ยมเยียนทุกสุดสัปดาห์ แต่กลับได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลว่ามีคนขับรถบรรทุกพลิกในขับรถพุ่งชนรถพวกเขา ผลคือ...ตายยกคัน

ผมช็อกค้าง กว่าจะตั้งสติได้ก็เป็นตอนตื่นแยงโทรศัพท์ผมไปคุย เมื่อพวกเขาเสบตากัน ผมก็ร้องไห้โฮ พวกเขาอดกัน ร้าให้จนแทบไม่มีน้ำตา ก่อนจะจูงมือพากันไปโรงพยาบาลเพื่อดูหน้าผู้ให้กำเนิดเป็นครั้งสุดท้าย

ผมกับตัวนกลายเป็นเด็กกำพร้า

ตอนนั้นพวกเราอายุสิบหก...โชคดีคือผมมีพี่ชายคนหนึ่งเรียนปริญญาโท อยู่ที่ต่างประเทศ ไม่อย่างนั้นเขาคงนั่งรถคันนั้นด้วย ตอนรู้ข่าว พี่ชายรีบนั่งเครื่องบินกลับจากอเมริกา ถึงจะรีบแค่ไหนก็เสียเวลาทั้งวัน ช่วงเวลาแห่งความสูญเสียนั้นมีเพียงผมและวันที่ช่วยกันติดต่อญาติ ดูแลงานศพ รวมถึงปลอบใจกันและกัน

พวกเราจับมือกันตลอดเวลา

ในงานศพพ่อกับแม่ของผมมีคนมาร่วมงานเกือบพันคน งานจัดอย่างยิ่งใหญ่ พวงหรีดเต็มศาลา แต่แม่ของตัวนซึ่งจัดแยกออกไปศาลาข้างๆ นั้น... ถ้าไม่นับคนใช้ในบ้าน ก็แทบไม่มีใครจตุรูปไหว้

เพราะอยากสงบใจ ผมเลยปล่อยให้ชายรับหน้า ส่วนตัวเองนั่งอยู่ในศาลาของป่าช้าอยู่เป็นเพื่อนตัวน ผมจตุรูปไหว้เธอ บอกขอบคุณที่มาที่บ้านของผม ขอขอบคุณที่ให้กำเนิดตัวน ขอขอบคุณที่มอบเพื่อนที่ดีที่สุดให้ ขอขอบคุณที่ทำให้ได้เจอกับตัวน อยู่เคียงกันในวันนี้ และไม่ต้องห่วงเพราะผมจะดูแลตัวนอย่างดี

ตอนนั้นตัวนค่อนข้างเคื่องคว้าง เพราะครอบครัวผมช่วยชุบเลี้ยงมาตลอด เมื่อพ่อกับแม่ผมรวมถึงแม่ของเขาเสียชีวิต สถานะของตัวนเลยยุ่งยากนิดหน่อย แต่ผมพูดเรื่องนี้กับพี่ชายแล้ว พี่ซึ่งรับมรดกสืบทอดกิจการของตระกูลยินดีจะดูแลตัวนเหมือนเดิม

'จะดีหรือครับ ผม...ผมเกรงใจ' กับคนที่อายุมากกว่าแปดปี ตัวนไม่กล้าเห็นแก่ตัวขนาดนั้น

'ดีสิ!' ผมยืนยัน ยังคงจับมือตัวนไม่ปล่อย 'ถ้าไม่มีตัวน ใครจะปลูก

ให้ไปเรียนตอนเช้า ใครจะบอกให้ทำการบ้าน ชื่อของกินที่ชอบให้ คอยดูแล
ตอนไม่สบาย บ่นเรื่องทำห้องรก แล้วยัง... แล้วยัง...'

ผมร้องไห้

'หน้าที่ของวันนี้คืออยู่ข้างๆ วาก็พอแล้ว!'

ภาพของผมที่ร้องไห้จับมือเขาแน่นในศาลางานศพของแม่เขาเองคือ
จุดเปลี่ยนที่ทำให้ตัวผมมองผมในแง่รักใคร่ลึกซึ้งมากขึ้น

จากนั้นไม่กี่ปีตัวผมก็สารภาพรักและขอผมคบ ผมแปลกใจนิดหน่อย
อาจเพราะพวกเราสนิทกันมากเกินไปเลยไม่เคยคิดในด้านนั้นมาก่อน
ถึงอย่างนั้น...ผมก็ตอบตกลง

ผมไม่เคยรังเกียจตัววัน ไม่เคยสักนิดเดียว

หลังเรียนจบพี่ชายมอบกิจการจิ๋วเวลรี่ให้ผมดูแล เพราะเขาไม่ถนัด
ด้านแฟชั่นและของสวยงามเท่าไร ตอนนั้นผมอยากให้ตัววันมีความมั่นคงมาก
ขึ้น ไม่ต้องขอเงินจากคนอื่นเลยโอนหุ้นครึ่งหนึ่งให้คนรัก มอบอำนาจแล้ว
ให้ตัววันบริหารงานเต็มที่ ส่วนตัวเองนอนตีพุงอยู่บ้าน

ผมถูกเขาเอาใจจนกลายเป็นคนเอาแต่ใจเต็มขั้น!

ตัววันอยากพิสูจน์ความสามารถ ผมจึงเชื่อใจและไว้ใจให้เขาบริหารงาน
แทน เพราะถ้าผมโผล่หน้าไปที่บริษัทบ่อยๆ หลายคนจะวางตัวลำบาก
นามสกุลผมบ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของ แล้วตัววันล่ะคืออะไร แม้จะมีหุ้น
เท่ากัน แต่ก็มีค่านินทาบ่อยครั้งว่าตัววันเกาะผมกิน...

คนในบริษัทหลายคนไม่ค่อยสนับสนุนตัววัน ถือหางผมมากกว่า ผมเลย
ตัดปัญหาด้วยการไม่ไปซะเลย ตัววันจะได้กุมอำนาจ ถือสิทธิ์ขาดที่สุดซึ่ง
ก็ได้ผล หลังบริหารงานอยู่สามปีความพยายามของตัววันก็ประสบผลสำเร็จ
ยอดขายที่เพิ่มมากขึ้นของดราลีย์จิ๋วเวลรี่ทำให้พี่ชายผมถึงกับออกปากชมเชย

ตอนวิ่งมาบอกว่าทำได้แล้วเป็นวันแรกที่ผมเห็นเขาดีใจขนาดนั้น เพราะ
เขามักมีสายตาคม่นคร้ำเสมอ ตัววันพาผมไปเลี้ยงข้าว ไปเที่ยว ซื้อมีดด้วย
เงินที่เขาเป็นคนหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงตนเอง ไม่ใช่ได้จากคนอื่น

พวกเรามีความสุขกันมาก...

ปีนี้เป็นปีที่เจ็ดที่เราคบกัน อภรรพ์เจ็ดปี? เฮอะ คนจะนอกใจ อภรรพ์ก็แค่ข้ออ้าง!

เอ๊ะ...จะว่าไปผมเพิ่งอายุยี่สิบห้า หรือจะเป็นอภรรพ์เจ็ดปีผนวกกับวัยเบญจเพสกันนะ?

"ทำไมที่รักโง่งง โดนหลอกใช้ยังไม่รู้ตัวอีก"

"เจ็บบ่นา!"

ผมหันไปตวาดคนข้างตัว...ผู้นำหลักฐานการนอกใจมาแฉด้วยสีหน้ากรุ้มกริ่มน่าหม่นได้ หมอนี่ชื่อศคิน แทนที่จะสุขุมเยือกเย็นดั่งพระจันทร์ตามชื่อดันเป็นคนบ้าแถมหน้าด้าน ตามจีบผมแบบนี้มาหลายปี แม้จะโดนปฏิเสธรอบที่ล้านว่าผมมีแฟนแล้วและพวกเรารักกันดี ไม่มีวันเลิกกันง่ายๆ เขาก็ทำหูทวนลม บอกว่าขอแค่เที่ยวได้เที่ยวขอให้ผมอารมณ์เสียอาละวาดก็พอใจแล้ว ไม่เป็นแฟนได้ ขอแค่เป็นคนที่ย้บเธอ...

ยิ่งกว่าคนบ้าคือคนบ้ารัก

น่าฆ่าซะมัดที่ผมเองก็กำลังจะเป็นแบบนั้น หน้ามืดตามัว ศคินพยายามบอกว่าทุกอย่างที่ฉันทำทั้งหมดไม่ใช่ความจริงใจ แต่คือการหลอกใช้เพื่อจะได้มีฐานะ มีเงิน มีอำนาจ แต่ผมไม่เชื่อคำยุยงของคนบ้าเหวี่ยง ผมอยู่กับตัวตั้งแต่เกิด เขาเป็นคนยังไงทำไมจะไม่รู้ ถึงผมจะบ้ารักก็ไม่ถึงขนาดโง่ดูคนแก๊งรักไม่ออก

ตัวรักผมจริง

แต่รักนั้นจิตจางลงเมื่อเขามีทุกอย่างดีพร้อมและเจอคนที่ตรงสเปกมากกว่า

ตัวนเป็นผู้ชายแท้ๆ...เขาชอบผู้หญิง แต่ตัวนบอกว่าผมจะเป็นผู้ชายคนเดียวที่เขารัก

แล้วผมก็เชื่อไป!

แต่ความรักของเราคงไม่เท่ากันละมั้ง ถึงทรยศหักหลังได้ลงคอ

"โธ่ ที่รัก ไมโมโหนะไมโมโห ถ้าโกรธมากๆ คิ้วขมวดเยอะๆ จะหน้าเหี่ยวนะ"

ผมช้กหัวเราะไม่ออกเพราะไอ้คนหน้าด้านข้างตัวเนี่ยแหละ

ผมเจอกับศศินตอนเข้ามาหา'ลัย ตอนนั้นผมเพิ่งเริ่มคบกับตวัน ความรักกำลังหวานชื่นทีเดียว ตวันไม่ชอบชู้หน้าศศิน ผมเลยพยายามไม่ยุ่งกับหมอนี่ แม้จะถูกนัด โดนดักเจอก็พยายามหนีหน้าตลอด นี่เป็นครั้งแรกในรอบเจ็ดปีที่ผมยอมมาเจอเขา...เพียงเพราะอีกฝ่ายบอกว่าตวันกำลังนอกใจ

แต่ถ้าศศินทำสีหน้าเห็นอกเห็นใจสักนิด ตินหน้าเศร้าสักหน่อย ผมคงรู้สึกขอบคุณว่าไอ้สีหน้ายัยยวนอย่างตีใจฉิบหายนี่!

'ที่รักจะโสดแล้ว เย้!'

ถ้าเขียนประโยคนั้นหน้าผากได้เขาคงทำแล้ว โคตรไม่ปิดบังความรู้สึกเลย ออย่าประหลาดใจว่าทำไมผมไม่ซัดเมื่อโดนเรียกว่าที่รัก ผมซัด! ทั้งแยังทั้งเถียง สบประต๋างด่ากราด แต่ศศินไม่สนใจ ลอยหน้าลอยตางังก็ยังไม่เหมือนเดิม...เอาจริงๆ ผมก็ไม่เข้าใจว่าเขาจะรักปึกใจอะไรขนาดนั้น พวกเราไม่ได้สนิทกัน แทบไม่เคยคุยกันดีๆ ด้วยซ้ำไป

แต่ถึงสนิทสนมรู้อกรู้ใจแล้วยังไงละ

ขนาดคนที่รู้จักมาทั้งชีวิตยังเชื่อถือไม่ได้!

"นายมีภาพพวกนี้อีกมั๊ย" ผมถามศศิน พวกเรานัดพบกันลับๆ ที่ไนต์คลับแห่งหนึ่งซึ่งศศินเป็นเจ้าของ ครับ หมอนี่หน้าตาเหมือนวายุร้าย นิสัยชั่วช้า ไม่พอยังทำการค้าด้านอบายมุข แถมยังเป็นเจ้าพ่อเงินกู้ แล้วยังชอบวางมาดมาเพียอีกต่างหาก

ต่อหน้าลูกน้องก็เป็นผู้เป็นคนดีหรือกนะ แต่พอเจอผมทีไร เป็นไอ้บ้าทุกที

"มีสิ ที่รักอยากได้เยอะแคะ!ไหนละ ตั้งแต่สองคนนี่เริ่มนัดพบกันเลยมั๊ย"

"นี่นายรู้มานานแล้ว แต่เพิ่งมาบอกฉันเนี่ยนะ!" ผมตบโต๊ะดังปัง ลูกน้องข้างหลังศศินขยับตัวนิดหน่อย หมายถึงจะตักเตือน สงสัยจะเป็นหน้าใหม่เพิ่งทำงาน ไม่รู้ชะแล้วว่า...

"เจ็บมือมั๊ยครับที่รัก มา ฉันตบโต๊ะทำโทษให้ที่ทำที่รักเจ็บมือ นี่แนะๆ"

...เจ้านายแม่งเพี้ยนขนาดไหน!

"อย่าจ้องเขม็งกันอย่างนั้นสิ ถ้าจู่ๆ ฉันบอกว่าไอ้ตวันนัดเจอผู้หญิงที่รัก

ก็คงไม่ฟังอยู่แล้ว แต่ไหนแต่ไรที่รักก็เชื่อแต่คำของไอ้ตัวนมากกว่า ถ้าไม่มีหลักฐานชัดๆ คาทาขนาดนี้ ฉันก็ไม่กล้านัดมาเจอหรือก ปกติสองคนนั้น ระวังตัวดีมาก คนของฉันก็ตามไปถ่ายถึงในห้องนอนไม่ได้ด้วยสิ เฮ้อ...นี่เป็น นัดครั้งที่หนึ่งหมื่นสามพันเจ็ดร้อยห้าสิบล้านสามครั้งสินะ ฉันจะจดวันนี้ไว้ในปฏิทิน ที่รกรับนัดครั้งแรก ปลื้มใจจัง"

คุยกับมันแล้วผมล่ะปวดหัว

"นายให้คนตามจับผิดตัวนมาตลอดเลยหรือ"

"ที่รักน้อยใจหรือ ไม่ต้องห่วงนะ ฉันให้คนตามที่รักจำเหมือนกัน"

"ศคิน!" ผมตะโกนลั่นอย่างหมดความอดทน ต้องมาพึ่งคนหวังเคลมตัวเอง ไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีนักหรือก

"ไม่เล่นแล้วครับ" ศคินกลับมาเป็นผู้เป็นคนอีกครั้ง ก่อนจะหันไป ส่งสัญญาณมือให้ลูกน้องด้านหลัง ไม่นานกล่องกระดาษขนาดกลางก็ถูกยก มาวางบนโต๊ะ ผมมีอสังขณิกน้อยขณะเปิดดู ก่อนจะพบอัลบั้มรูปห้าเล่มใหญ่ บรรจคุณภาพแอบถ่ายจำนวนมากเรียงลำดับเวลาชัดเจน

ไม่เพียงแค่วันที่ ยังระบุสถานที่และระยะเวลาที่ห่างกันของแต่ละภาพ ด้วย แถมมีลูกศรลากเป็นแกตเชื่อมโยงอีกต่างหากว่าถึงจะไม่เจอกัน แต่ พวกเขาแอบติดต่อกันยังไง ละเอียดยิบบ่งบอกความใส่ใจของผู้ทำ

เมื่อเห็นน้ำตาก็เริ่มคลออีกครั้ง แต่ที่มีมากกว่าคือความโกรธ!

เยอะขนาดนี้...ผมถูกตัวนอกใจนานแค่ไหนกัน!!

"ที่รักจะฟ้องชู้หรือ"

"ฟ้องได้ที่ไหน ฉันกับมันไม่ได้แต่งงานกัน!" ผมเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ข้อเสีย ของรักร่วมเพศคือจดทะเบียนสมรสไม่ได้ และเมื่อจดทะเบียนสมรสไม่ได้ จะฟ้องว่าอีกฝ่ายมีชู้เรียกคืนทรัพย์สินก็ไม่ได้จริงมัย ขณะเดียวกันถ้าฝ่ายนั้น จดทะเบียนสมรสแล้วฟ้องว่าผมคือชู้ล่ะก็...

ฉิบหาย

ทำไมชีวิตมันน่าเศร้าแบบนี้วะ

"ที่รักอย่าทำหน้าที่ร้องไห้แบบนี้สิ เห็นแล้วใจไม่ตีเลย โกรธเยอะๆ"

แบบเมื่อกี้ดีกว่านะ เอ้า ฉันยกแก้วให้เลย อยากจะขำ ขำจะปา จะกระแทกโต๊ะ จนบุบก็ไม่มีอะไร เดี่ยวฉันซื้อใหม่เอง"

เอ่อ...ไม่ละ ผมไม่เชื่อว่าวันนี้จะใจกล้าขนาดนั้น ถ้าเป็นศศินก็ไม่แน่

"นายนี่มันช่างสปอยล์จริงๆ" ผมประศด หลายปีที่ผ่านมาผมว่าวันนี้ เอาใจผมเก่งแล้วนะ มาเจอศศิน...หมอนี่เอาอกเอาใจแบบไม่ลืมหูลืมตาไม่ว่า จะถูกหรือผิดก็ตามอวยตลอด

"ที่รักจะทำยังไงต่อ ถ้าอยากได้ความช่วยเหลือ บอกฉันได้เลยนะ"

"ไม่ต้อง แครูปพวกนี้ก็พอแล้ว"

"จะเอาไปบอกเลิกหรือ!"

...ช่วยทำหน้าที่ใจให้มันน้อยๆ น้อยได้มัย ทำอย่างกับว่าผมบอกเลิกตัวแล้วก็พร้อมเสียบทันทีอย่างนั้นละ!

"ไม่ ความรักเจ็ดปีจะให้จบง่ายๆ ได้ยังไง" ผมแค้นยี้ม แม้จะเป็นรอยยี้ม ที่ขมขื่นไปสักหน่อย แต่ประกายตาแข็งกร้าวพร้อมเผชิญหน้า "ฉันจะทำให้ตัวฉันรู้ซึ่ง...อะไรที่ฉันเคยให้ก็ทวงคืนได้เหมือนกัน!!"

ตอนที่ 2

ยุทธการทวงคืนรัก

"วา"

ผมก้มหน้า หลบตาต่ำ พยายามปิดบังความแค้นเคืองเมื่อวันกลับห้องของเรา

"วา ทำไมเงียบแบบนี้ล่ะครับ เกิดอะไรขึ้น" ตวันปราดเข้าหาอย่างร้อนใจ เพราะคนอย่างนายหนาว ดาราตั้มมักมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ ใช้เงินมือเติบปากไว เอาแต่ใจเหนือใคร มีความสุข และใช้ชีวิตอย่างแสนสบายหายากที่จะมานั่งซึมเศร้าเหงาหงอย ไม่หือไม่อือ

"วันนี้มีคนพูดแปลกๆ ใส่ว่า" ผมเอ่ย กับคนสนิทมักแทนตัวเองด้วยชื่อเสมอ

"พูดอะไรหะครับ"

ผมมองหน้าตวัน คนที่ตรงอย่างเขาเผยพิรุณในทันที...ผมมองข้ามความผิดปกติได้ยังไง ทำไมต้องรอให้ศศินมาบอกด้วย คนรักกันควรจะรู้จักกันเองดีที่สุด หรือไม่...ก็เพราะรักแสนรักถึงได้หลอกตัวเองว่าไม่มีอะไร

"วา...ร้องให้ทำไม" ตวันทำอะไรไม่ถูก เพียงรังตัวผมไปกอดแน่นก่อนจะลูบศีรษะแผ่วเบา เขามักทำแบบนี้เสมอเวลาผมเสียใจ ซึ่งมีเพียงเรื่องครอบครัวที่เสียชีวิตกะทันหันเท่านั้นที่เรียกน้ำตาจากนายหนาวคนนี้ได้

"มีคนบอกว่าตวันนอใจวา"

ผมแก้งร้องไห้ แต่ไม่รู้ทำไม...ถึงร้องสะอึกสะอื้นหนักกว่าเดิมซะงั้น ถึงจะรู้สึกแ่และหมดความไว้วางใจกับตวัน แต่ความรักความผูกพันมาตลอด

หลายปีก็ทำให้ผมร้องไห้แบบสุดตัวในอ้อมอกเขา

สัญญาว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย

พวกเขาไม่รู้ว่าคุณคนแถมตอบแทนความรักได้เจ็บแสบสะท้านทรวง
เรียกน้ำตาจากผมได้แค่วันนี้เท่านั้น!

"ใครบอกครับ" ตวันถามเสียงห้วนทันที แต่พอผมซ่อนตามองเขาก็รีบ
ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลลง ตวันมักปฏิบัติกับผมอย่างอบอุ่นอ่อนโยนเสมอ
ไม่กล้าแม้แต่จะทำร้ายจิตใจ มีแต่ตามใจ อยากรตอบแทนครอบครัวผมจึงดูแล
ให้อยู่อย่างสุขสบายที่สุด

หี สุกจนแทบไหม้เลยสิ!

โกรธจนหน้าสั่นไปหมดแต่ต้องบ่นหน้าร้องไห้ ผมไปเป็นนักแสดงได้เลย
นะเนี่ย

"ใครบอกไม่สำคัญ ถ้านั่นคือเรื่องจริง" พุดจบผมก็กัดปากขมกลืน
ความขุ่นเคือง อยากรจะต่อหน้าตวันให้ล้มหาย แต่ยังไม่ถึงเวลา "ตวันนอกใจวา
หเรอครับ...ตวันกล้านอกใจवाद้วยหเรอครับ"

ผมถามย่ำ ไบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาแล่น่าสงสาร แต่น้ำเสียงเค้นถาม
กึ่งทำทนาย

กับคนรักที่ประเคนทุกอย่างให้ทั้งที่อยู่ อาหาร เสื้อผ้า การเรียน ไม่เว้น
กระทั่งหน้าที่การงาน เขากล้าออกใจผมได้ยังไง!!

ตวันเงิบทันที เพราะเขากอดผมอยู่เลยรู้สึกถึงร่างกายที่แข็งเกร็ง

"อย่าคิดมากเลยครับ สมัยนี้ใครอยากรจะพุดอะไรก็พุดง่าย เมื่อก่อน
ตอนผมทำงานวาก็ได้ยื่นข่าวลือด้านไม่ดีไม่ใช่หเรอครับ"

ใช่ ตอนตวันเพิ่งทำงานใหม่ๆ ด้วยนามสกุลที่ไม่มีใครรู้จัก แต่เผลอมา
ก็ถือหุ้นใหญ่เทียบเท่าเจ้าของอย่างผม ข่าวลือทั้งเรื่องมั่วผู้หญิง ทำงานห่วยแตก
มีปัญหากับเพื่อน และหนักสุดคือขายตัวให้ผมมีมาเป็นระลอก

ตอนนั้นผมหัวเราะลั่น ตบเข่าขาด ยังเล่นมุกแซวกับตวันอยู่เลยว่าจะ
ขายให้ผมเท่าไรดี แต่ผมไม่เอาเงินหเรอกระนะ ขอเป็นทั้งชีวิตของตวันได้มั๊ย
พวกเราเกิดห่างกันแค่สิบวัน ตั้งแต่จำความได้ก็อยู่ด้วยกันตลอด ถ้าเป็นไปได้

ก็อยากจะทำจากไปพร้อมๆ กัน

...นี่ก็แล้วน้ำตาจะไหลอีกรอบ แมงเอ๊ย

"สรุปเป็นเรื่องโกหกหรือครับ" ผมผละออกมาเล็กน้อยเพื่อจะได้มองตา
ตวันให้ชัดๆ

นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่ผมจะมอบให้เขาแล้ว

ไม่ใช่โอกาสปรับความเข้าใจหวังคืนดี แต่เป็นโอกาสที่เราจะเลิกหากัน
โดยไม่ถึงกับต้องเรียกคืนทุกอย่าง หากเขาสารภาพตามตรง บอกสาเหตุ
ที่หมั้นรัก ผมจะยอมปล่อยให้เขาไปพร้อมเงินทุนติดตัวสักก้อน แล้วก็แยกจากกัน
แบบไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกันอีก

คนอย่างนาวารักแรงแค้นแรง หากทำร้ายความเชื่อใจก็อย่าหวังจะ
อ่อนวอนขอความรัก แต่ผมยังเห็นแก่ความดีที่ช่วยดูแลมาตลอดหลายปี
กับแค่เศษเงินที่คงไม่น้อยสำหรับเขาแต่น้อยนิดสำหรับผมยังพอบริจาคทาน
ให้ได้บ้าง

"ใช่ครับ"

แต่เขาตัดโอกาสนั้นแล้ว

ผมผลึกอกตวัน แสร้งไม่พอใจ ทั้งที่ความจริงแล้วอยากจะทำเพราะมัน...
ซึ่งถ้าทำจริงๆ ตวันคงช็อกค้าง

บางที่ผมกึ่งตัวเอง เจ็บซ้ำเจียนตายแท้ๆ แต่ต้นหัวเราะในใจไม่หยุด
ตลกตัวเอง ขำชีวิต ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีวันนี้

"วา...ไม่เชื่อใจผมหรือครับ"

โห พุดมาได้

ผมย้อนในใจ พอรู้ความจริง การกระทำทุกอย่างของตวันก็แม้จะ
พยายามง้ออนยอมลงให้แก่ไหนก็ไม่รู้สึกใจเต้นเหมือนเคย แต่กลับยิ่งโกรธ
และมองราวเห็นคนแปลกหน้ามากกว่า

นี่นะหรือคนที่โตมาด้วยกัน นามสกุลใจรักดีของเขากลายเป็นมุกตลก
น่าล้อเลียนสุดๆ!

"เชื่อใจสิ" ในเมื่อเขาไม่จริงใจก่อน ผมก็เล่นละครได้ดีขึ้น สลัดความรู้สึก

แอบแฝงทิ้ง เหลือเพียงแผนการในหัวที่จะต้องเอาคืนอีกฝ่ายให้เจ็บแสบ รวมถึงชูรัก... พาฝันที่จะกลายเป็นฝันเพียงในเร็วๆ นี้ "แต่ไม่เชื่อใจคนที่เป็นอย่างกับตัววัน พรุ่งนี้ว่าไปทำงานด้วยนะครับ"

ตัววันสะดุ้งโหยง

ร้อยวันพันปีนาว่า ดาราลัยไม่เคยเข้าบริษัท จนทำให้หลายคนแทบจะลืมเลือนไปแล้วว่ามีผู้ถือหุ้นใหญ่อีกคนหนึ่ง

"จะดีหรือว"

"แล้วไม่ได้ตรงไหน ว่าจะไปแสดงตัวว่าเป็นคนรักของตัววัน จะได้ไม่มีใครคิดไม่ซื่อกับคนของวบ้าง" ผมถามเขากลับ ซื่ออ้างสมบุญธน์แบบ ไปแสดงตัวเป็นคนรัก ไม่ใช่ไปแสดงตัวเป็นผู้ถือหุ้นหรือเจ้าของที่แท้จริงสักหน่อย

แน่นอนว่าเป้าหมายผมนั่นะคืออย่างหลัง

"ก็คนที่เป็นอย่างกับตัววันคือพาฝันนี่ครับ"

คราวนี้ตัววันเหวี่ยงตกรอก เห็นแล้วสะใจซะมัด ระหว่างคนโกหกตีหน้าซื่อ กับคนที่รู้ความจริงแต่แกล้งอมพะนำ ดูท่าฝ่ายแรกจะเหนือกว่าเป็นไหนๆ

"ถ้าไปแล้ววสบายใจขึ้นก็ไม่เป็นไรครับ แต่จะตื่นไหวหรือ"

"ตัววันก็ปลุกวาลี" ผมยิ้มหวาน เพราะนอนดึกตื่นสาย สมัยเรียนตัววันเลยเป็นคนคอยปลุกตลอด แต่พอเขาทำงานก็ปล่อยผมนอนสบายๆ เต็มที่

"ครับ" ตัววันรับคำ หอมแก้มผมก่อนจะเดินไปอาบน้ำ วันนี้เขากลับห้องตอนสามทุ่มโดยอ้างว่ามีประชุมงานเลยไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้ผมแอบไปพบศิน ผมมองตามแผ่นหลังนั้นด้วยสายตาที่รักทั้งแค้น

ถ้าเลือกได้ ตัววันคงไม่อยากให้ผมไป แต่คนร้อนตัวจะทำอะไรได้นอกจาก รีบรับปากเพราะผมดันพูดชื่อชูรักถูกต้องตรงเผง

พาฝัน นางแบบสาวโนเนมผู้โด่งดังขึ้นมาจากการเดินแบบในแฟชั่นโชว์เครื่องเพชรของดาราลัยจีเวลรี่ งานนั้นเป็นงานเปิดตัวครั้งแรกและทำให้ตัววันเป็นที่ยอมรับ ขณะเดียวกันก็เป็นงานแฉให้เกิดให้เธอมีหน้ามีตาในวงการ

พาฝันซาบซึ้งและมักพูดถึงดาราลัยจีเวลรี่เสมอว่าเป็นผู้ให้โอกาส จึงไม่แปลกที่เธอจะสนิทสนมกับตัววันผู้เลือกเธอขึ้นเดินแบบและทำให้นางแบบ

ที่ดูไม่สะอูดตาคนนั้นโด่งดังในข้ามคืน
 ครั้งนั้นผมเองก็ไปด้วย ยังประทับใจอยู่เลยว่าวันมาถึง เลื่อนนางแบบ
 ได้เหมาะกับเครื่องเพชรไขว้ปิดท้ายได้อย่างงดงามและสร้างความเซอร์ไพรส์
 แก่หลายๆ คน

นั่นเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน
 และปีนี้งานแฟชั่นโชว์เซตใหม่ที่กำลังมาถึง พาฝันก็ได้รับเลือกเป็นผู้เดิน
 ปิดท้าย สวมใส่เครื่องประดับราคาเป็นสิบล้าน เธอจึงมักมาที่บริษัท ปรึกษา
 เรื่องงานกับตัวนโดยไม่มีใครสงสัยในความสัมพันธ์

แต่โทษเถอะ อย่างหวังเลยว่าจะแอบพลอดรักที่บริษัทผมอีก นาวามาแล้ว!

"วา...ตื่นได้แล้วครับวา"

นิทราแสนสุขถูกรบกวน ใครเลยจะเข้าใจหัวอกนาวา
 วาหนึ่งผมนึกว่าตัวเองยังเป็นเด็ก ต้องตื่นเข้าไปเข้าเรียนให้ทัน ตื่น
 ช่วยถือกระเป๋า จูงมือพาผมวิ่งขึ้นตึกเรียน สภาพกระเซอะกระเซิง เสื้อหลุดออก
 นอกกางเกง คนสุขภาพอ่อนนุ่มต่อมตนมไม่กล้ามีปากเสียงอย่างเขาต้องวิ่งสู่วัด
 เป็นเพื่อนแทบทุกวัน เวลาไปสายผมจะหัวเราะลั่น ชำกับสภาพเราสองคน
 ตื่นทำได้เพียงมองอย่างอ่อนใจ ช่วยจัดทรงผมให้ บอกว่าไม่เป็นไร ฟรุ้งนี้
 จะปลุกให้ไวขึ้น แต่ถ้ามาถึงทันเวลาผมก็จะกระโดดกดตวัน บอกเขาว่า
 ขอบคุณนะครับคนดีของวา

"อีกห้านาที"

"ห้านาทีหลายครั้งแล้วนะครับ เดียวไปสายนะ"

ตวันมักพูดกับผมอย่างอ่อนโยนเสมอ แม้ผมจะเถียง เขาก็จะอดทนปลุก
 อย่างใจเย็น คอยลูบศีรษะให้รู้สึกตัวตื่น ไม่รู้เอาซะเลยว่ายิ่งทำให้ผมเคลิ้มหลับ
 กว่าเดิม

แต่ผมไม่บอกหรอก เพราะผมชอบเวลาเขาลูบศีรษะมาก มันแสดงถึง
 ความรัก ความห่วงใย และใส่ใจกัน

"งั้นผมไปทำงานก่อนนะครับ"

ผมปลิ้นปล้อนตาโพล่ง ผันหวานฟังทลาย ตวันในตอนนี่ไม่มีความอดทน
มากพอ แกรมยังโล่งอกด้วยซ้ำที่ผมไม่ยอมตื่นสักที

"ตื่นแล้วๆ วาตื่นแล้ว!" ผมรีบดึงตัวลุกจากเตียง มีนเบลอหน่อยๆ
เลยไม่รู้ตัวสักนิดว่าผ้าห่มพันขา พอก้าวลงมาเลยหน้าแทบทิ่ม

"ใจเย็นๆ นะครับวา" ตวันหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ช่วยพยุงผมด้วยรอยยิ้ม
หวานแถมเอ็นดู ทั้งที่ว่าจะไม่ใจเต้นกับคนคนนี่แล้วเชียว...

นี่ก็แล้วก็ไม่ไหวตัวเอง ผมรีบสะบัดตัวหนีแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำ ตวันมองตาม
ด้วยสายตารักใคร่เพราะคิดว่าผมเขิน

ถ้ารักแล้วทำไมถึงนอกใจ

...หรือเพราะเขามีหัวใจสองดวง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)